

om at opstille Modifikationer i Hovedreglen, saaledes at der til visse for Kunderne let konstaterlige Fakta knyttedes en Formodning for, at der var tillagt den Handelsrejsende Bemyndigelse til at modtage Betaling, saa at Betaling erlagt til ham under saadanne Omstændigheder var forbindende for Handelshuset, naar den var erlagt i god Tro.

Man har saaledes drøftet Betimeligheden af at give en Bestemmelse gaende ud paa, at saafremt den Handelsrejsende af Handelshuset er forsynet med Blanketter, der angive Husets Navn og efter deres Indhold skulle tjene til Bevis for en fra Kunden modtaget Betaling, og den Rejsende, naar han af Kunden modtager Betaling for Varer, som ere solgte under hans Medvirken, overleverer Blanketten i udfyldt og underskreven Stand, bliver Kunden frigjort overfor Huset, medmindre han vidste eller ved Iagttagelse af almindelig Forsigtighed havde kunnet se af Blanketten, at den ikke tilsigtede at give den Rejsende Bemyndigelse til at oppebære Betaling paa Husets Vegne. En saadan Bestemmelse vilde imidlertid kun have ringe praktisk Betydning, da slige Blanketter kun ere meget lidt i Brug. Man har derfor ogsaa opgivet i Udkastet at indføje en saadan Bestemmelse, der forøvrigt maa anses for stemmende med gældende Ret og altsaa i paakommende Tilfælde vil blive anvendt af Domstolene, skønt den ikke er udtalt som Lovregel.

Fremdeles har man, ligesom med Hensyn til Afslutningsbeføjelse, se ovenfor Sp. 3105 i Bemærkningerne til § 88, haft under Overvejelse at give en Bestemmelse om, at Introduktionen af en Handelsrejsende som Firmaets faste Rejsende skulde anses som indeholdende en Inkassofuldmagt, saaledes at den Kunde, til hvem Introduktionen maatte anses rettet, frigjordes overfor Huset ved Betaling til den Rejsende for Varer, som vare købte gennem ham, naar Betalingen fandt Sted, medens den Rejsende opholdt sig paa Kundens Plads. Mod en saadan Regel er der fra Grosserer-Societetets Komité og Provinshandelsforeningernes

Fællesudvalg rejst ligesaa stærk Indsigelse som mod i § 88 at optage en Bestemmelse af den heromhandlede Art. Af de indhentede Erklæringer, har bortset fra de samvirkende Detailhandlerforeninger, hvis Standpunkt er omtalt og drøftet ovenfor Sp. 3112, iøvrigt kun Centraludvalget for samtlige danske Handelsrejsendeforeninger særligt udtalt sig om den heromhandlede Regel. Centraludvalget giver Reglen sin Tilslutning, men ønsker et langt videre Omfang for den end paatænkt, særligt ogsaa i den Retning, at det skulde være tilstrækkeligt, at Handelshuset havde præsenteret den Rejsende som sin Repræsentant, uden Sondring mellem faste Rejsende og Provisionsrejsende. Overfor denne Erklæring maa Kommissionen indtage ganske samme Standpunkt som overfor den tilsvarende med Hensyn til Afslutningsbeføjelse. Herom kan ganske henvises til det ovenfor Side 99 bemærkede.

Medens Udkastet altsaa lige saa lidt som det norske og svenske har foreslaaet nogen Regel om, at Handelshusets Introduktion af den Rejsende skulde virke som Inkassofuldmagt, er der i § 91, 2det Stykke til Hovedreglen i 1ste Stykke føjet den til § 83, 2det Stykke svarende Bestemmelse, at naar Handelshuset gennem Underretning fra den Rejsende eller Køberen har faaet Kundskab om, at den Rejsende uberettiget har modtaget Betaling for Varer, som ere solgte ved hans Medvirken eller under saadanne Omstændigheder, at § 70 kommer til Anvendelse, skal det reklamere, med den Virkning, at Betalingen anses for godkendt, hvis der ikke reklameres i rette Tid. Samme Bestemmelse findes i det norske og det svenske Udkast, men har, ifølge det tidligere bemærkede, i den norske Tekst kun væsentlig Betydning for de saakaldte Provisionsrejsendes Vedkommende. I det danske Udkast bestemmes det dernæst, at Køberen, saafremt Handelshuset undlader uden ugrundet Ophold at give ham Meddelelse, er berettiget til ogsaa fremtidigt at erlægge Betaling til den Rejsende for saadanne Køb, indtil han modtager Underretning fra Handelshuset om, at Betaling ikke maa